

In de verte klonk het hoge, snerpemde geluid van een langsrijdende tram. Binnen keerde de stilte terug, in zijn oren echoden de knallen na. Hij haalde sneller adem dan normaal en probeerde te ontspannen. Langzaam inademen, even vasthouden en dan weer rustig uitademen. Tien seconden zou hij blijven kijken, een geplande laatste controle, hij wilde absoluut zeker zijn van het resultaat van zijn actie. Geen van beiden bewoog. Zij lag met haar rechterarm over hem heen, alsof ze haar vriendje wilde beschermen. Ruben haatte die achterlijke Marokkanen. Het is een luie gast, hij parkeert altijd op de tweede laag, aan de kant van de binnenstraat, dicht bij de lift en het trappenhuis. Dat had Justin gezegd toen hij een foto van de bolide van de drugs crimineel liet zien. Een dikke Audi A1. Vieze Bachir, noemden ze die klootzak. Stomme kamelenneuker, die dacht dat hij hun boss zonder probleem kon rippen. Dit was zijn verdiende loon. Ruben wist dat hij voor de home-boys altijd een witte Hollander zou blijven, een tata, een witte, een patat. Het deed hem niks, vandaag had hij punten verdiend. Voor hen én voor zichzelf, snel en zonder gezeik. Schoon in het handje. Morgen cashen. Vijfentwintig K, vijfhonderd bankoes. Deze jongen was in één keer schuldenvrij, dat ging hij vieren. De boss zou trots op hem zijn. Hij draaide zich abrupt om, rolde zijn bivakmuts omhoog en liep snel naar de nooduitgang, een uitpandige metalen wenteltrap. Op de begane grond zou de stalen deur moeiteloos opengaan. Vluchtroute, 24/7 open. Gisteravond had hij dat nog een keer gecontroleerd. Push bar to open. Buiten, in de parkeerhaven naast de hellingbaan, wachtte zijn maat.

Het was zaterdagavond 9 november 2019. Millie van der Vlucht reed de inrit van de parkeergarage aan het Osdorppelein op, draaide het portierraam omlaag en scande haar parkeerkaart. Ze was doodmoe en verlangde naar haar bed. Als verpleegkundig coördinator had ze vanaf halfdrie die middag de Spoedeisende Hulp van het OLVG-West draaiende gehouden. De twee shockrooms, de kinderkamer, de speciale douchekamer voor brand- en chemische verwondingen, de röntgen- en de gipskamer, zo ongeveer alles in het traumacentrum was aan de beurt geweest. De slagboom ging voor haar gevoel tergend langzaam omhoog en ze reed de hellingbaan op. Het was haar hele dienst goed gegaan tot even na negenen. De ambulancedienst belde dat ze met een instabiele patiënt onderweg waren. Op dat moment waren alle behandelkamers op de SEH bezet en begon de stress. Het ging om een twintiger na een zwaar motorongeluk, buiten bewustzijn, beide benen op meerdere plaatsen gebroken, inwendige bloedingen. Het traumateam verleende alle nodige zorg, de man moest met spoed geopereerd worden. Hectiek. Versnelde doorplaatsing van een patiënt in een van de andere behandelkamers naar de juiste verpleegafdeling lukte goddank op het allerlaatste moment. Net toen Millie haar auto een open plek op de tweede parkeerlaag in reed zag ze iets vreemds in haar achteruitkijkspiegel. Het leek op een kapotgeschoten voorruit van een auto.

\*

‘Een-een-twee, meldkamer. Wie wil je spreken: politie, brandweer of ambulance?’  
 ‘Politie en ambulance, levensbedreigende spoed.’  
 ‘Wat is er aan de hand? Waarom bel je? Wat is er gebeurd?’  
 ‘Millie van der Vlucht. Dode man en zwaargewonde vrouw. Schotwonden, aanslag. Geen spoor van de daders. Q-Parkgarage Osdorppelein, tweede parkeerlaag.’  
 ‘We zijn onderweg. Zie je daar nog andere mensen?’  
 ‘Op dit moment niemand, maar ik stop dit gesprek. Die vrouw is er slecht aan toe, ze heeft heftige uitwendige verbloedingen. Ik ben verpleegkundige, ga nu helpen. Laat ze alsjeblieft haast maken.’

\*

Op de tweede verdieping van Bureau Kabelweg klonk zacht het portofoonverkeer met de meldkamer. Het was een vaste gewoonte: de eerste collega die aan het werk ging zette de porto in de vensterbank aan, de laatste die de afdeling verliet schakelde het apparaat uit. Niemand luisterde echt, toch zorgde het politie-instinct ervoor dat een noodmelding vrijwel direct door een van de aanwezige collega's werd opgemerkt. Vanavond waren in de kantoortuin van de Dienst Regionale Recherche maar twee werkplekken bezet. Maarten Severyn en Jelle Rooda werkten de een-na-laatste avond van hun piketweek in alle rust aan het inlopen van verplicht achterstallig papierwerk. Dossiers afronden, verklaringen en mutaties lezen en archiveren, nieuwe werkopdrachten maken en uitzetten. Even over halfelf strekte Jelle zijn rug, hij geeuwde en sloot zijn computer af. ‘Zullen we stoppen? Morgen weer een dag.’

Maarten knikte en logde ook uit. 'Morgenochtend tien uur bij mij? Zijn we er in de loop van de middag doorheen.'

Even later opende Jelle het zijraam van de dienstauto, hield zijn pasje voor de lezer en wachtte tot de groene stalen poort van het parkeerterrein openschoof. Op dat moment ging Maartens diensttelefoon. Het was 22.52 uur.

'Severyn.' Maarten luisterde even, stak zijn hand op naar Jelle en reageerde. 'Osdorpplein, Q-Park. Prio één. Begrepen, we zijn onderweg, binnen een kwartier ter plaatse. Vraag of de OvD me zo snel mogelijk belt voor een update.'

Jelle zette zwaailicht en sirene aan, draaide de dienstauto linksaf de Kabelweg op en gaf gas richting de oprit naar de A10.